

Η ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΛΗΘΩΝ

ΟΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΙ

Ούτε τοῦ ρόδου, οὔτε τοῦ μενεξέ
δὲν εἶναι ἢ μυρουδιὰ τὸ γνῶρισμά σου,
ξανθὰ κι ἄς εἶναι, ὦ Μοῦσα
μαυρομαλλοῦσα,
ξανθὰ κι ἄς εἶναι, Μοῦσα νυχτομάτα,
τοῦ ναρκίσσου χειμώνανθα τὰ νιάτα.
Σὰν ἀδερφάκι σου εἶν' ὁ νάρκισσος μπροστά σου,
νὰ τὰ ταράζη ἀλαφροπνέει τὰ κύματα μαλλιά σου,
τὰ φουντωμένα σου μαλλιά ζητᾷ νὰ τὰ εὐωδιάση.
Μονάχα τ' ἄνθος τοῦ ναρκίσσου
μὲ τὴ μοσκοβολιά του πού τὴ δίνει
σὰν τὸ χαμόγελο καὶ σὰν τὴν καλοσύνη,
μπορεῖ μ' ἐσὲ νὰ συνταιριάση,
γιατ' εἴσαστε ὅμοια πλάσματα κι ἀπὸ τὴν ἴδια πλάση.
Μονάχα στ' ἄνθος τοῦ ναρκίσσου
βρίσκεσαι, κ' ἡ πνοή του εἶναι πνοή σου.

Δ. ΜΠΙΣΚΙΝΗ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ

ΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Φτωχά μου, ἀσυγκριτά μου γιασεμιά,
 ποιὰ γνωριμιά σὰν τὴ δική σας γνωριμιά;
 Στὸ πλάϊ τῆς Χάρης σας ποιὰ χάρη εἶν' ἄξια νὰ σταθῆ
 ὅσο λιγόζωοι κι ὅσο μικροκάμωτοι, ἄλλο τόσο
 πανεπιθυμημένοι, μεγαλόχαροι,
 σὰν ἄλλου κόσμου, ἀνθοί;
 Τὸν ἔρωτά σας μ' ἔκαμε σὲ μιὰ μεθυστικὴ στιγμή
 νὰ τὸν προδόσω
 τοῦ ναρκίσσου στὰ χέρια τῆς
 ἡ τιμῆ.

ὦ! φέρετε, ξαναφέρετε μου τὸ καλοκαίρι,
 μὲ τὰ, σὰν ὕπνους βρέφους, δειλινά,
 τὸ σπίτι φιλερημικό, τ' ἀναστημένα μέρη,
 τοῦ ἀποσπερίτη τὴν ἀπόκοσμη ματιά,
 τὰ γεράματα πρόσχαρα, τὰ νιάτα
 πασίχαρα, κι ἀπάνου ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα,
 δεξὰ ξερβά. γιομίζοντας χιονίζοντας τὰ κάγγελα
 στὴ μαρμαρένια σκάλα
 τὰ γιασεμιά.

Χαρά σας, λουλουδένιες πεταλοῦδες!
 Γεννιοῦνται οἱ πεταλοῦδες μὲ τὸν ἔρωτα
 καὶ μὲ τὸν ἔρωτα πεθαίνουν
 ὀλόγοργα στὸ ἀνάδομα
 τῆς φλόγας τῆς ἐρωτικῆς.
 Ἔτσι ὁμορφες δὲν εἶναι οἱ λευκοφόρτες
 κοπελοῦδες
 τὴν ὥρα ποὺ ἀργοσάλευτες προβαίνουν,

λαμπάδες μιᾶς νυφιάτικης πομπῆς λειτουργικῆς,
καθὼς ἔσεῖς ἀσύγκριτα, φτωχὰ μου γιασεμιά,
δεξὰ ζερβὰ κατάλευκα στὴ μαρμαρένια σκάλα,
λιγόζωα, μικροκάμωτα κορμιά,
που δίνετε στὰ χέρια της
τὰ καρδιοχτύπια τὰ μεγάλα.

Τ Α Ρ Ο Δ Α

Τὰ ρόδα!

Καὶ ζοῦνε ἠδονοστάλαχτα, μισανοιχτά,
μέσ' στὸ ποιήρι.

Τὰ ρόδα! Σὰν τοῦ πάσχα τὴ χαρὰ
καὶ σὰν τὸ πανηγύρι

τῆς χαραυγῆς μέσα στὸν ξάστερο οὐρανό.

Τὰ ρόδα! ἀγάπη στὴν καρδιά, μάγεμα τὰ'χει ὁ λογισμός.

Τὰ ρόδα! Μέσ' στὸ φροντισμένο σπίτι ὦ! πῶς
τὸ κάνουν ἓνα ἀφρόντιστο κι ὀλόανθο περιβόλι,
τὰ ρόδα!

Στὴν ἀγγάρια τὴν καματερὴ

χαρούμενη γιορτή, ξημέρωμα σὲ σκόλη
γιὰ πρωτοξύπνητα ματάκια παιδικά.

Τὰ ρόδα! Σὰν τὰ διψασμένα ἔρωτικά
πεντάμορφης παιδούλας χεῖλη.

Τὰ ρόδα μέσ' στὸ πάγωμα τῆς χειμωνιάς

μᾶς φέρνουν τὴ χαϊδιάρικη δροσιὰ τοῦ Ἀπρίλη,
τὰ ρόδα, σὰν ἀπὸ ζωγράφου ἀγγέλου τὸ κοντύλι.

Τὰ ρόδα, προσφερτὰ ἀπὸ μιὰ ζωή, μὴ τὰ ξεχνᾶς!

ἄπλή, γι' αὐτὸ βαθειά, μὲ τὰ δικά της χέρια,
τὰ ρόδα, πλάϊ στὰ πόδια μας φυτρώνοντας μέσ' ἀπ' τὴ γῆ,
σὰ νὰ μᾶς ἔρχονται ἀπ' τὰ ἀστέρια.

Τὰ ρόδα της! Τ' ἀγάπησα,
 πρώτη σὰ νὰ εἶτανε φορὰ
 πὸν ἀγάπησα,
 τὴ στιγμὴ πὸν ἦ πασίχαρη κυρὰ
 σκληρὰ χωρίζοντάς τα ἀπ' τ' ἀδέρφια τους,
 μέσα στὸ διάφανο ἀνθογυάλι,
 στὴ δική μου φροντίδα τὰ ἐμπιστεύτηκε,
 Ψυχὴ
 πὸν κάνει μου τὴν προσευχὴ
 κι ὅταν τὴ συλλογίζεται, κι ἀμίλητη καὶ σιγαλή,
 τροπάρια νὰ τῆς ψάλλῃ.

Τὰ ρόδα, πλάση ἀρχοντική, τὰ μοσκοβολημένα,
 μέσ' στοῦ γεννάρη τὸν παραδαρμό,
 τῆς ἀνοιξίης τὰ δλάκριβα,
 τοῦ ἀπρίλη τὸ φιλί,
 τοῦ μᾶϊ κ' ἦ γέννα,
 τοῦ κάκου ἠδονοστάλαχτα, μισάνοιχτα,
 τὰ ἔζησα μέσ' στὸ κρύο νερὸ
 καὶ μέσα στὸ πονετικὸ ποτήρι.

Ἐφτασε, φτάνει ὁ μαρασμὸς
 τέφρα στοὺς τέσσαρους ἀνέμους νὰ τὰ σπείρῃ,
 σὰν ὅλα τὰ καμάρια πὸν τὰ καμαρώνει ἡ γῆ,
 μὰ πὸν κανένας δὲ μπορεῖ στὴ γῆ νὰ τὰ κρατήσῃ,
 κι ὅλα ἕνας τάφος θὰ τὰ καταπιῇ,
 τῆς ἀγάπης τὸ σπάρασμα, τῆς δόξης τὸ μεθύσι.

Κι ἀπ' ὅλα ἀπάνου δέρνεται βουβὸ τὸ κυπαρίσσι.

Οἰμένα, αἰμένα, τρισοἰμέ!
 γιὰ σένανε ἡ κατάρα μου τοῦ κάκου θὰ βροντήσῃ,

Χαλασμέ,
μέσ' στή λαχτάρα τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς,
τῶν ὄντων ἀλαχτάριστη καὶ ἀγέλαστη ἐσὺ Φύση!

— "Ὅχι, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!
Τοῦ κάκου θὰ σᾶς πάρῃ ὁ μαρασμός,
ρόδα, τῆς ὁμορφιάς σας ξωτικιάς
τὸ μαγνάδι.
Τοῦ κάκου θὰ σᾶς πάῃ ὁ χαλασμός
στοῦ ἀνύπαρχτου τὸ χάος καὶ τὸ σκοτάδι.

"Ὅχι, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!
Στὸν κόσμον τὸν ἀπέραντο
βρίσκεται μιὰ, περαστικὴ κι αὐτὴ, φωλιά,
θαμμένη καὶ κρυμμένη μιὰ σταλιά,
ξεφεύγοντας κι ἀπὸ τὰ μάτια κι ἀπὸ τὰ στοιχιά,
στὴν τρανὴ σφαῖρα μιὰ μικρούλα κώχη,
γιγαντεμένη ἀπὸ τὴ θύμηση
ἢ καρδιά!

Μέσ' στὴν καρδιά μου ζῆτε, καὶ παντοτεινά,
ρόδα μου ἠδονοστάλαχτα,
μπουμπούκια πρὶν ἀνοίξετε τὰ πέταλα πλατιά,
ρόδα μου, τῆς Αὐγῆς τὰ δάχτυλα,
τῆς Θεᾶς τῆς κυνηγήτρας τὰ σαϊτέματα,
τῆς παρθένας τῆς ἀγγιχτῆς τὰ χεῖλη,
ρόδα, γιὰ τῶν ἐρώτων τὴν τροφή,
ρόδα γιὰ τοῦ λυράρη τὴ στροφή,
ρόδα, γιὰ τοῦ ζωγράφου ἀγγέλου τὸ κοντύλι!